

'இதய்யூமி - 1' இராணுவ நடவடிக்கையின் வெற்றிக்கு உயிர்தந்த பதினாறு!

மணலாறு, அப்பிரதேசத்தில் வாழும் மக்களுக்கு மட்டும் சொந்தமல்ல. தமிழீழத்தின் எத்திசையில் இருப்பவர்களுக்கும் அந்தமண் சொந்தமண். எம் வீரகாவியத்தின் தலைவனைக் காத்துத்தந்த பூமி அது. இந்த உண்மை எம் வீரர்கள் மனதில் ஆழமாகப் பதிந்துள்ளதும், தலைவன் எமது மண்ணில் கொண்ட தளராத பற்றும், அவனது வளர்ப்புக்களின் அயராது கடின பயிற்சியும், நிறைவாகும் வரை மறைவாக இருக்கும் விவேகமும் இதய்யூமி நடவடிக்கையின் வெற்றிக்கு வழிசமைத்தவைகளாகும். இந்த வெற்றி வரலாற்றோடும், இதயத்தோடும், இதய்யூமியோடும் இரண்டறக் கலந்துபோனவர்கள்தான்,

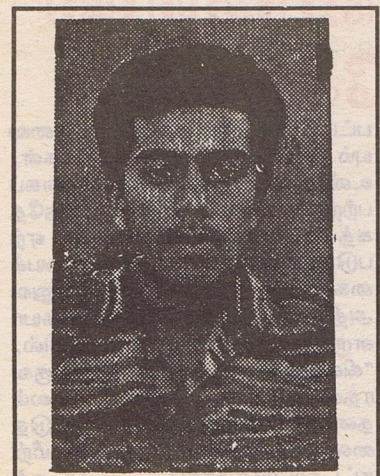
- லெப. திருமலைநம்பி (பொன்னாண்டோ)
- லெப. நக்கீரன் (செந்தூரன்)
- லெப. அழகப்பன் (காந்தி)
- லெப. வில்லவன் (விமலன்)
- 2ஆம் லெப. புகழரசன்
- லெப. ஈழவேந்தன்
- லெப. குயிலன்
- லெப. வாசன்
- லெப. விக்ரம்
- 2ஆம் லெப. சியாமணி

- லெப. திருமலைநம்பி (பொன்னாண்டோ)
- (வரப்பிரகாசம் யுக்திபன்)
- கொழும்புத்துறை-யாழ்ப்பாணம்

கயசேன, மின்னல், சிக்சர், செவண்பவர் என்றெல்லாம் மணலாற்றில் இராணுவம் மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகளை முறியடித்தபோது எம்மோடு துணைநின்ற திருமலைநம்பியே! உன் மலைபோன்ற வீரத்தை நாம் மறந்துவிடமுடியுமா.....?

மணலாறு தமிழீழத்தின் 'இதயம்' என்பதை உன் இதயத்தில் பதித்து செயல்புரிந்த வீரனே! நீ பிறந்த மண் கொழும்புத்துறையா மணலாறா என்று தடுமாறவைத்தவனே! உன் உணர்வுகளை; நினைவுகளை இலகுவில் அழித்துவிட முடியுமா.....?

சண்டைக்குச் செல்லும் போதெல்லாம், "மச்சான் நான் இந்தச் சண்டையில் செத்திடுவன்; நான் சண்டைபிடிச்சு செத்த முழு விபரத்தையும் வீட்டில்போய் மறக்காமல் சொல்லிப் போடு" என்று கேட்பாய்.

பொறுப்பாளன் என்பதை மறந்து தோழமையோடு பழகினாய். போர் வாழ்வில் உன்னுடன்

வாழ்ந்த கால நினைவுகள் எண்ணில. அவற்றில் சிலவற்றை மட்டுமே நினைத்துப்பார்க்கும் சக்தி எனக்குண்டு. என் சக்திக்கு அப்பாற்பட்டவன் நீ அதனால்தான் என்னை முந்தி, சாதனை வரிகளில் பிறந்து நிற்கிறாய்.

மண்கிண்டி முகாம் தகர்ப்புக்காகச் செல்லும்போது எம்மையெல்லாம் 'வீடியோ' படம் எடுத்தம், அப்போது நீ சொன்னதையும் நினைத்தப் பார்க்கிறேன்.

'வீடியோ' கமெரா உன்னை நோக்கித் திரும்பிய போதெல்லாம் எழுந்து, எல்லோருக்கும் முன்னே வந்து நின்றாய். "ஏன் மச்சான் எழும்பி முன்னுக்கு முன்னுக்குப் போய் நிற்கிறாய்" என்று கேட்டேன்.

"நான் இந்தச் சண்டையில் செத்தால் அண்ணன் என்னை அடிக்கடி போட்டுப் பார்ப்பாரில்லையா?" என்று, பதில் சொன்னாய். தலைவன் உன் கடைசி வீரத்தைப் பார்க்கவேண்டுமென்று தீர்மானித்துத்தான் இதைச் சொன்னாயோ.....?

நீ எழுந்ததும், இருந்ததும், விழுந்ததும் இன்னும் என் மனத்திரையில்.....

- லெப. நக்கீரன் - செந்தூரன்
- (சோமசுந்தரம் அரசரத்தினம்)
- புகாமம் - மட்டக்களப்பு.

நக்கீரா! நீ பிறந்த பழகாமத்துக்கு வழு ஏற்படக்கூடாதென நினைத்த மறவனே! கடைசி நிமிடம் வரை உனக்கிருந்த மனக்குறைகளை வரிகளாக்கி, தமிழ் மக்களின் முன் வைக்கிறேன்.

"எல்லாத் தாய் தகப்பனும் வந்து வந்து, தங்கட பிள்ளையள பாத்திட்டுப் போயிட்டாங்க; அம்மா மட்டும் ஏன் இன்னும் வரவில்லை; நான் இந்தச் சண்டையில் செத்தா பொடியக்கூட பாக்க வரமாட்டாவா மச்சான்....." என்று, கடைசி நிமிடத்திலும் உன்மனதில் உறைந்து கிடந்த மனக்குறையை, ஏக்கத்தை வெளியிட்டாய். உன்னை உன் தாய் பார்க்கக் கொடுத்துவைக்காமல் போகலாம்; ஆனால் உன் வீரத்தைக் கேட்டு நிச்சயம் கண்கலங்க, நிறைவு கொண்டிருப்பாய்.

நக்கீரா! உனக்கு உன் தாயைக் காணவில்லை என்று குறை. ஆனால் நாமெல்லாம் உன்னில்தானே எம் தாயைக் கண்டோம். உன் செயலில்தானே எம்தாயின் அன்பைப் பெற்றோம். நாம் காயப்பட்டிருந்த போதும், நோயுற்றிருந்த போதும் அருவ ரூப்பினரிக் காயம் கழுவியது..... கருணையோடு பராமரித்தது..... இதைவிட உலகத்தில் உயர்ந்த பணிஎன்ன உண்டு? தாயிடந்தான் தூய அன்பைப் பெற முடியுமென நினைத்த எமக்கு, ஒரு போராளியிடமும் அதைப் பெறமுடியுமென்பதை உணர்த்திவிட்டாய். தாயை வென்றுவிட்டாய். தலைவன் சரியாகத்தான் வளர்த்தார் என்பதை நிலைநிறுத்திவிட்டாய்.

'மின்னல்' தாக்குதலில் காய முற்ற நூற்றுக்கணக்கான போராளிகளுக்கு, ஓடி ஓடி நீசெய்த மருத்துவப்பணி சாதாரணமானதா.....? எழுத்தில் முடிக்கக் கூடியதா.....? சொல்லி வடிக்கக்கூடியதா.....?

நக்கீரா! மற்றவர்கள் உன்னைப் பேசியபோதெல்லாம் மௌனமாக இருந்து பின் சிரித்துப் பேசுவாயே. அது எப்படி உன்னால் சாத்தியமானது! பொறுமையை உன்னிடமிருந்துதானே சிறிதளவாயினும் நான் கற்றுக்கொண்டேன்.

ஒரேயொருமுறை நீ கோபமுற்றதையும் எவருடனும் பேசாது மௌனமாக இருந்ததையும் கண்டிருக்கிறேன். 'செவண்பவர்' இராணுவ நடவடிக்கையை முறியடிக்கச் சென்ற படையணியில் இடம்பெறமுடியாது போன போது, உனக்கு எவ்வளவு கோபம் வந்தது தெரியுமா.....? அன்றுதான் நீ நக்கீரனாய் நின்றாய். உன் ஈரநெஞ்சிலும் கனல் பறப்பதை அன்றுதான் கண்டேன். சண்டைக்குச் செல்லவிடாதுதான் உனது கோபத்துக்குக் காரணம். நியாயமான கோபந்தான். ஆனால் உன்பெரும்பணியொன்றினைக் கருதியே. தளபதி உன்னை அக்களத்துக்கு அனுப்பவில்லையென்பதை அறிந்து, கண்கலங்கி நீ நின்ற நாளையும் நான் மறந்துவிடவில்லை.

'இதய்யூமி' தாக்குதல் நடவடிக்கைக்கான பயிற்சி நடந்து கொண்டிருந்தபோது செத்துவிடுவதாக நடித்ததும், விழுந்த உன்னை நான் தூக்கிச் சென்றதும், பின் பொத்தென நிலத்தில் போட்டதும் நிஜமாக மாறிவிடும் என்று நான் நினைக்கவில்லை யடா!

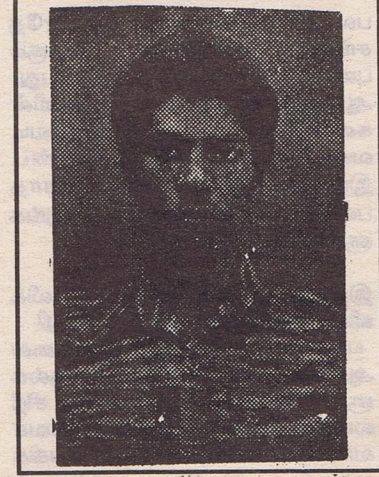
தாக்குதலுக்குப் புறப்படும்போது "என்ன, நக்கீரன் முகம் வித்த தியாசமாய்க் கிடக்கு; சாகப் போறான் போல கிடக்குது" என்று நான் சொன்னதும்..... சொன்னது நிகழ்ந்ததும்.....

ஒரு தாயை இழந்துவிட்டோம். உணர்கின்றோம். ஆனால், உன் உயிர் 'இதய்யூமி'யைப் புனிதமாக்கிவிட்டது. அங்கே உன் குருதியால் பதிந்த புதிய வரலாற்று வரிகள்.....!

- லெப. காந்தி - அழகப்பன்
- (கபிரியல்பிள்ளை யோதிகாவலன்)
- ஏழாலை கிழக்கு, ஏழாலை.

பெற்ற தாயும், இரத்தத்தில் உற்ற உறவினரும் பிறந்த பொன்னாட்டைவிட்டுச் சென்றபோதும்,

'தாயகமண்ணின் காற்று' என் உடலைத் தழுவவேண்டும்; வீழும் என் உடலில் பிறந்த பொன்னாடு புகழ்பெறவேண்டும்; போகும் உயிரும் பாயும் குருதியும் வீசும் காற்றாய், முளைவிடும் தளையின் நீராய் மாறவேண்டும்' என்று கருதி களம் புகுந்தவன் காந்தி.

ஆற்றலுள்ள தலைவன் காலத்தில் மானத்தை நிலைநாட்டிவிட வேண்டுமென்ற துடிப்போடு 'இதய்யூமி'யில் கால் பதித்தான்.

"கிடைத்தது சிரிதாயினும் கொடுத்துண்டு வாழ்வது தமிழன் பண்பு." தமிழ் இலக்கியங்களில் இதைப் படித்திருக்கிறேன். இக் கருத்தின் நிஜத்தை காந்தியில் கண்டிருக்கின்றேன். சாப்பிட அமர்ந்தால் தூழ இருக்கும் தன் தோழர்களுக்கு ஒவ்வொரு பிடி கொடுக்காவிட்டால், இவனுக்குச் சாப்பாடு இறங்காது. தனக்குக் குறைவாகிப் போய்விடுமெயன்று ஒருபோதும் நினைத்திருக்க மாட்டான்.

பணியும் இன்சொல்லும் காந்தியின் அணிகலன்கள். பேச்சில் இனிமை, செயலில் கனிவு நிறைந்த காந்தி களத்தில் தன் துணிவைக்காட்ட ஒருபோதும் பின்நின்றதில்லை. மணலாறு கண்ட களமெல்லாம் வீரவிளையாட்டில் இறங்கியவன்.

'இதய்யூமி - 1' தாக்குதலுக்கு செல்லும்முன், 'நல்ல கடல் குளிப்பொன்று குளிக்கோணு' - மெனச்சொல்லி, நாயாற்றுக்கடலில் குளிக்கச் சென்றோம். "மச்சான், இது கடைசிக் குளிப்பாயிருக்குமென்று நினைக்கிறேன்" என்று, குளித்துக்கொண்டிருக்கும் போது சொன்ன அவனது வார்த்தையில், எவ்வளவு தீர்க்கதரிசனமிருந்தது!

கடைசி நாள்; சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தோம். வழமை போல் காந்தியும் சாப்பிட அமர்ந்தான். அதுதான் அவன் எம்மோடு பகிர்ந்துண்ட கடைசி நாள்.

"மச்சான், எல்லா மாவட்டப் பெடியளும் இந்த சண்டைக்கு வந்திருக்கிறதால், நாங்கள் எங்கட கடைசிப் பவறினை சண்டையில் காட்டோணும்; மணலாற்றைப் பற்றிக்கிற புகழை நிலைநாட்டிப்போடோணும்" என்று சொல்லிய போது, எவ்வளவு உறுதியிருந்தது!

காந்தி நிச்சயம் சாந்திகொண்டே கண்மூடியிருப்பான். ஐந்தே நிமிடத்தில், மண்கிண்டி பிரதான முகாமுக்கு முன் காப்பாய் இருந்த, மினி முகாமைத் தாக்கியழித்து. முன்னேறிய போது..... அந்தக் கடைசி நிமிடத்தில் பெருமையோடு உறங்கிய உன்விழிகள்.....!

கியழித்து. முன்னேறிய போது..... அந்தக் கடைசி நிமிடத்தில் பெருமையோடு உறங்கிய உன்விழிகள்.....!

- லெப. விமலன் - வில்லவன்
- (கிருஸ்ணபிள்ளை புண்ணியமுர்த்தி)
- வீரமகாநாடு, முதூர்.

விமலா! மன்னாரிலிருந்து வந்த தான், தோப்பூரிலிருந்து வந்த உன்னை மணலாற்று மண்ணில் சந்திக்கின்றேன். வடக்கிலிருந்து வந்த நானும் கிழக்கிலிருந்து வந்த நீயும் இதய்யூமியில் இணைந்து வாழ்ந்தகால நினைவுகள் இனிமையானவை. ஆனால், 'இதய்யூமி - 1' தாக்குதல் நடவடிக்கையில் நீ பிரிந்தபோது, துயரம் நிறைந்து துடிக்கின்றேன்.

விடிகின்ற ஒரு வரலாற்றில் உன் முடிவை எழுதிக்கொண்டதை நினைத்து, பெருமையில் விம்மிப் புடைக்கின்றேன். ஆனாலும், என்னைவிட்டு எப்படி உன்னால் புகழின் உச்சிக்குச் செல்ல மனம் வந்தது? அதை நினைக்கும் போது உன்மீது பொறாமையும் ஏற்படுகின்றது. சிங்கள இராணுவத் தளபதிகளைக் குழப்பி நிலைகுழைய வைத்த 'இதய்யூமி - 1' நடவடிக்கையில் மரணித்த உன் வீரவரலாற்றை, எம் தலைவன் புரட்டிப் பார்க்கின்றான். நீ பாக்கியசாலி; அவர் நெஞ்சில் உயர்ந்து நிற்குமளவிற்கு சாதனை வீரனாகிவிட்டாய்.

நீ தோப்பூரில் பயிற்சி முடித்ததும், அங்கேயே களம்பல கண்டதும், விழுப்புண் சுமந்ததும், மணலாற்றுக்கு வந்த ஒருமாத கால நடைப் பயணத்தில் துயர்கள் பலவற்றைச் சந்தித்ததும், மணலாற்றுப் பாசறை வாழ்வில் தினமும் கதையாகச் சொன்ன போது கேட்டிருக்கின்றேன். மிகக் குறைந்த வயதில் விடுதலைக்கு உன்னை அர்ப்பணிக்கத் துணிந்ததை நினைத்துப் பெருமைப்படுகின்றேன்.

மண்கிண்டி இராணுவ முகாம் தகர்ப்புக்குச் சென்ற அன்றைய இரவு, நீ ஆணித்தரமாக சொன்ன வார்த்தைகள் நெஞ்சில் நிற்கின்றன.

"இந்த இடத்தில் எங்கட எத்தின பெடியளைப் பறிகொடுத்திருக்கிறம்; இந்த முகாமை அழிச்சு எங்கட கொடியினை இதிலு பறக்கவிடோணும்" என்று கூறி, ஆக்கிரோசத்துடன் முகாமிற்குள் பாய்ந்து தாக்கினாய். தொடர்ச்சி 5ம் பக்கம்